

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3CoKR/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119203627
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Paulína Pacherová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:2119203627.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Paulíny Pacherovej a členov senátu JUDr. Borisa Tótha a JUDr. Dany Šiffalovičovej, v právnej veci žalobcu: G. Y., L.. XX.XX.XXXX, P. J. O.W. XXX, XXX XX O., právne zastúpený JUDr. Tiborom Sanákom, advokátom, Námestie SNP 2, 917 01 Trnava, proti žalovanému: K. T., L.. XX.XX.XXXX, P. J. Y. XXX/XXX, XXX XX K. T., o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 36Odi/2/2019-85 zo dňa 27.11.2019, pomerom hlasov 3 : 0, takto

rozhodol:

I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Trnava č. k. 36Odi/2/2019-85 zo dňa 27.11.2019 potvrdzuje.

II. Žalobcovi sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov odvolacieho konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, súd prvej inštancie v osobe vyššieho súdneho úradníka.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie, s poukazom na ust. § 3 ods. 2, § 166f ods. 1, 2, § 166g ods. 1, § 166 ods. 1 písm. e), § 166g ods. 5 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej aj „ZKR“), čl. 8, § 185 ods. 1, § 191 ods. 1, § 217 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), zrušil oddĺženie žalovaného priznané mu uznesením Okresného súdu Trnava v konaní č. k. 28Odk/183/2018-14 zo dňa 13.09.2018, ktorým súd zbavil žalovaného všetkých dlhov v rozsahu, v akom neboli uspokojené v konkurze. V odôvodnení rozsudku uviedol, že z pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 36OdK/129/2018 mal preukázané, že uznesením č. k. 28OdK/183/2018-14 zo dňa 13.09.2018, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 184/2018 dňa 24.09.2018, súd vyhlásil konkurz na majetok žalovaného (dlžníka). Účinky vyhlásenia konkurzu nastali dňa 25.09.2018. Žalobcovi voči žalovanému súčasne priznal plný nárok na náhradu trov konania.

1.1. Poukázal na to, že v konaní nebolo sporné, že pohľadávka žalobcu ako veriteľa vznikla titulom neuhradenej náhrady trov konania zo strany žalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 13C/79/2005, v ktorej bol žalovaný K. T. žalobcom a žaloval žalobcu G. Y. a jeho sestru o zaplatenie 169.288,99 eur s príslušenstvom, titulom ušlého zisku. Tunajší súd rozsudkom č. k. 13C/79/2005-579 zo dňa 29.04.2014 jeho žalobu ako nedôvodnú zamietol a zároveň mu uložil povinnosť, ako procesne neúspešnému účastníkovi, zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 10.227,15 eur. Predmetné rozhodnutie napadol K. T. odvolaním, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/414/2014-615 zo dňa 03.12.2014 tak, že napadnutý rozsudok bol ako vecne správne potvrdený a bola mu uložená opäť povinnosť zaplatiť G. Y. aj náhradu trov odvolacieho konania v sume 919,25 eur.

1.2. Uviedol, že podľa § 166g ods. 2 písm. e) ZKR, dlžník nemá poctivý zámer najmä, ak zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh. Súd má za to, že práve podanie nedôvodnej žaloby a nedôvodného odvolania v súdnom konaní, ktoré inicioval žalobca, je tým správaním sa žalovaného (dlžníka) pred podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu, ktorým sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, t. j. neschopnosti plniť svoj záväzok voči žalobcovi. Nejde v tomto prípade o žiadne objektívne dôvody (nezávislé od žalovaného), pre ktoré by sa žalobca stal platobne neschopným ako sa snaží v konaní on sám účelovo tvrdiť a upriamovať svoju argumentáciu (jeho nepriaznivý zdravotný stav a s tým súvisiaca horšia finančná a majetková situácia), ale ide o subjektívne dôvody, ktoré sám dobrovoľne vyvolal. Nikto nenútil žalovaného podávať nedôvodnú žalobu proti žalobcovi a jeho sestre a viesť niekoľkoročný spor, s čím bezpochyby mali G. Y. so sestrou nemalé finančné výdaje a trovy konania spôsobené výlučne žalobcom K. T.. Bez existencie súdneho konania by im tieto trovy a pohľadávka na ich náhradu nevznikli. Bolo by nespravodlivé, aby trovy vo výške niekoľko tisíc eur (!) znášali procesne úspešní účastníci konania, ktorí súdny spor nevyvolali. Žalovaný si musel byť vedomý rizika, že v prípade, ak jeho žaloba bude posúdená ako nedôvodná, tak bude musieť zaplatiť protistrane náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaný si mal byť vedomý následkov podania nedôvodnej žaloby a vedenia súdneho sporu. Žalovaný nemôže prenášať na ťarchu žalobcu svoje rozhodnutie podať nedôvodnú žalobu (uplatniť nedôvodný nárok) a s tým spojené trovy súdneho konania. Ak by žalovaný nebol inicioval nedôvodný súdny spor, z ktorého vznikla pohľadávka žalobcu, tak by nebol ani platobne neschopný a vyhol by sa vyhláseniu osobného bankrotu. Sám žalovaný v návrhu na vyhlásenie konkurzu uviedol ako veriteľa len žalobcu, čo preukazuje, že práve a výlučne len značná pohľadávka žalobcu mala viesť k ním tvrdenej platobnej neschopnosti (a tým k oprávneniu podať návrh na vyhlásenie konkurzu), do ktorej sa však podľa názoru súdu priviedol úmyselne sám. Žalovaný nielenže nedôvodne podal žalobu, a tým zapríčinil vznik prvostupňových trov konania žalobcu, ale následne nedôvodne podaným odvolaním zapríčinil aj vznik trov odvolacieho konania žalobcu. Opäť len úmyselným konaním žalovaného došlo k navýšeniu jeho záväzku voči žalobcovi. Nepoctivý zámer žalovaného v súvislosti s oddlžením jeho osoby sa prejavuje zároveň aj v tom, že podaným návrhom na oddlženie jeho osoby prekázal výkon dražby nehnuteľnosti, ktorú má vo svojom vlastníctve. Pokiaľ by neprekázal výkon dražby, tak jeho veriteľ žalobca mohol byť uspokojený výťažkom z predaja predmetnej nehnuteľnosti na dražbe. Opäť v dôsledku úmyselného konania žalovaného tak došlo k poškodeniu práv a právnych nárokov žalobcu, a tým je naplnená aj skutková podstata uvedená v ust. § 166g ods. 2 písm. h) ZKR.

1.3. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný nemal pri oddlžení poctivý zámer, keď z jeho správania pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh a zároveň z jeho správania pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa žalobcu, čím sú naplnené podmienky § 166g ods. 2 písm. e), h) ZKR. Konštatoval, že nie je možné priznať právnu ochranu konaniu dlžníka, ktorým preukázateľne zneužíva inštitút oddlženia. Žalovaného dlh vznikol výlučne jeho úmyselným konaním (vyvolaním nedôvodného súdneho sporu) a podaním návrhu sa vyhol jeho celkovému splateniu, celkovej úhrade. Ak by návrh na oddlženie žalovaný nepodal, tak žalobca mohol byť uspokojený časom v celom rozsahu (napr. ďalšími zrážkami z dôchodku, z výťažku z dražby atď.). Preto účelovo podal návrh na vyhlásenie konkurzu, kde ho súd zbavil všetkých jeho povinností na zaplatenie pohľadávky veriteľa, t. j. aj zaplatenia zvyšku dlhu. Žalovaný v procesnej obrane v konaní nepreukázal, že pri naplnení vyššie špecifikovaných situácií nekonal s nepoctivým zámerom, ktorý sa v prípadoch uvedených v § 166g ods. 2 ZKR prezumuje. Na základe vykonaného dokazovania žalobe vyhovel a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu, o výške ktorých po právoplatnosti rozsudku rozhodne samostatným uznesením súdny úradník. Doplnil, že nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP).

2. Rozsudok v zákonnej lehote napadol odvolaním žalovaný (ďalej aj „odvolateľ“) z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), h) zákona č. 160/2015 CSP, ktorým je porušenie práva na spravodlivý súdny proces a nesprávne právne posúdenie veci. V odvolacej argumentácii uviedol, že tvrdenie žalobcu o nepoctivom zámere sa nezakladá na pravde. Súd prvej inštancie sa nezaoberal súčasnou finančnou a zdravotnou situáciou žalovaného, ktorú nemal možnosť vysvetliť a zdokladovať následky plynúce pre odvolateľa zo zrušenia oddlženia, pričom podľa odvolateľa súd túto skutočnosť skúmať mal. Uviedol, že o zrušenie oddlženia požiadal pre zlú finančnú situáciu a všetky skutočnosti opísal čestne a pravdivo. Je invalidný dôchodca s postihnutím 70 %, jeho príjem je tvorený invalidným dôchodkom 403,- eur a len mesačné náklady na lieky má vo výške 231,90 eur. Je bezdomovec a do tejto situácie ho dostal práve

žalobca s jeho právnym zástupcom. Žije v nebytových priestoroch bývalého družstva, za bývanie zatiaľ neplatí. Potvrdenie rozsudku by podľa odvolateľa bolo pre neho devastačné a viedlo by až k následkom nutnosti žobrať. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil, vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a potvrdil uznesenie konkurzného súdu č. k. 28Odk/183/2018-14 zo dňa 13.09.2018 o vyhlásení konkurzu s oddĺžením.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že toto fakticky smeruje len voči dôvodom rozhodnutia, pričom podľa žalobcu odvolanie postráda obligatórne náležitosti, a to rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody, pre ktoré odvolateľ považuje rozhodnutie za nesprávne. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie podľa § 358 CSP odmietol ako neprípustné, alebo pokiaľ sa s týmto názorom žalobcu nestotožní, aby napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. Uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a jeho odôvodnením, ktoré vychádza z riadneho dokazovania a pojednávania, kde bolo stranám umožnené realizovať ich práva.

4. Žalovaný v replike k vyjadreniu žalobcu zotrval na podanom odvolaní a opätovne uviedol, že zo strany súdu prvej inštancie mu nebolo umožnené vyjadriť sa k situácii, ktorá ho viedla k podaniu návrhu na konkurz s oddĺžením.

5. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 470 CSP), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

6. Podstatnou a pre rozhodnutie o odvolaní právne významnou otázkou bolo, či žalovaný ako dlžník pri oddĺžení poctivý zámer mal, resp. nemal a či napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v právnom závere o dôvodnosti zrušenia oddĺženia je vecne správne. Na posúdenie tejto otázky v rozsahu odvolateľom vymedzených dôvodov odvolania a odvolacej argumentácie zameral odvolací súd preskúmanie rozhodnutia v odvolacom konaní.

7. Odvolací súd mal preukázané, že žalobca je aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby (návrhu) ako veriteľ, ktorý bol dotknutý oddĺžením. Žaloba smerujúca voči dlžníkovi (žalovanému) bola podaná na súde, ktorý rozhodol o oddĺžení, v zákonnej lehote do šiestich rokov od vyhlásenia konkurzu.

8. Žalovaný je fyzická osoba, dlžník, ktorému bola priznaná ochrana oddĺžením. Žalovaný nie je osobou s právnickým vzdelaním a v zmysle § 196 ods. 11 ZKR je oprávnený konať (realizovať úkony) priamo bez právneho zástupcu.

9. Vo vzťahu k podanému odvolaniu odvolací súd uvádza, že strana sporu nie je povinná označiť odvolacie dôvody uvedením konkrétneho zákonného ustanovenia, pod ktorým sú upravené. Povinnosťou strany je len vymedziť tieto dôvody tak, aby ich odvolací súd (zmysle zásady súd právo pozná) mohol podľa obsahu odvolania zaradiť pod konkrétny odvolací dôvod. Túto procesnú podmienku odvolateľ splnil. Vychádzajúc z obsahu odvolania odvolací súd hodnotí žalovaným namietanú nesprávnosť rozhodnutia v odvolacích dôvodoch podľa § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP, keď namieta nesprávnosť právneho záveru v konštatovaní nepoctivého zámeru dlžníka a nemožnosť realizovať prostriedky procesnej obrany produkovaním vyjadrení a dôkazov, ktoré mu podľa jeho tvrdenia zo strany súdu neboli umožnené (teda nebolo zachované jeho právo na spravodlivý proces). V odvolacom návrhu navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v rozsahu dôvodov odvolania dospel k právnomu záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie plne akceptuje požiadavku zákona.

Odvolačný súd sa preto obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov rozhodnutia prvoinstančného súdu a na doplnenie jeho správnosti uvádza nasledovné.

13. Účelom inštitútu oddĺženia v žiadnom prípade nie je, ani nemôže byť, nedôvodná ochrana dlžníka pred jeho veriteľmi. Zákonodarcu dlžníkovi týmto inštitútom neposkytuje možnosť zbaviť sa dlhov na úkor veriteľov. Naopak, účelom oddĺženia je dosiahnutie maximálnej možnej ochrany práv dlžníka na „slušný život“ a práva veriteľov na úhradu ich pohľadávok za situácie, keď dlžník pre mimoriadne nepriaznivú životnú a finančnú situáciu nie je schopný splácať svoje dlhy (spravidla voči viacerým) veriteľom a táto situácia má priamy a negatívny dopad na jeho osobný život, prípadne život jeho rodiny, ako aj na zabezpečovanie základných životných potrieb pre seba, prípadne svoju rodinu (osoby odkázané na jeho výživu a starostlivosť). Výlučne za týmto účelom zákon dlžníkovi umožňuje odpustenie zvyšku dlhov, ktoré nebude možné uspokojiť z jeho majetku. Dlžníkovi však v ust. § 166g ZKR od počiatku ukladá povinnosť cítiť si zásadu „pacta sunt servanda“ (dohody/dlhy sa majú plniť), čo znamená povinnosť vynaložiť úprimnú snahu riešiť svoj dlh v medziach svojich možností a schopností.

14. Odvolačný súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 570/2016, v ktorom uviedol, že „hlavnou úlohou konajúceho súdu je spravodlivo vyvažovať primárny účel oddĺženia (záujem na strane dlžníka - fyzickej osoby) a oddĺženia a záujmy stále neuspokojených veriteľov“.

15. Vo vzťahu k účelu a podstate právnej úpravy oddĺženia ústavný súd v citovanom rozhodnutí uviedol, že „účelom oddĺženia je zbaviť dlžníka, ktorý je fyzickou osobou, jeho dlhov (§ 166 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), aby ho dlhy neuspokojené v konkurze neprenasledovali po celý zvyšok jeho života, aby tieto dlhy negenerovali ďalší jeho úpadok, a aby sa po stránke hospodárskeho zabezpečenia svojej ďalšej existencie mohol opätovne postaviť na vlastné nohy“.

16. Zákonodarcu úpravou § 166g ods. 5 ZKR vyjadril dôveru v poctivé, slušné, pravdivé a dobromyseľné konanie dlžníka pri podaní návrhu na konkurz s oddĺžením a zákon v tejto fáze konania vychádza z právnej domnienky jeho poctivého zámeru. Splnenie podmienky poctivého zámeru preto zákon vyhradil až na osobitné konanie o návrhu na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer.

17. Odvolačný súd sa na základe skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie stotožnil s jeho právnym záverom, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer a konaniu dlžníka, ktorým preukázateľne zneužíva inštitút oddĺženia, nie je možné poskytnúť právnu ochranu.

18. Súd prvej inštancie v podstatných úvahách rozhodnutia, na ktorých spočíva právne záväzný výrok, dostatočne, právne obhájiteľným a skutkovo podloženým spôsobom zdôvodnil, v čom vzhliadol nepoctivý zámer žalovaného pri podaní návrhu na oddĺženie a v čom jeho konanie naplnilo znaky nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. e), h) ZKR odôvodňujúce zrušenie oddĺženia.

19. Odvolačný súd sa, vychádzajúc z obsahu spisu, stotožnil so súdom prvej inštancie, že dlh žalovaného spočívajúci v trovách súdneho konania žalobcu, ktorý bol dôvodom na podanie návrhu na konkurz s oddĺžením, vznikol výlučne konaním žalovaného (vyvolaním nedôvodného súdneho sporu) a podaním návrhu na konkurz s oddĺžením sa vyhol jeho celkovému splateniu, celkovej úhrade. Odvolačný súd dopĺňa, že nárok (náhrada škody) uplatňovaný v súdnom konaní nemal podľa rozhodnutia sporového súdu hmotnoprávny základ (oporu v hmotnom práve) a neúspešný žalobca (v tomto konaní žalovaný) zavinil vznik značne vysokých trov prvoinstančného i odvolacieho konania žalovaného (v tomto konaní žalobca).

20. Nemožno pritom opomenúť ani skutočnosť, že podľa návrhu dlžníka na konkurz s oddĺžením, podanom v konaní 28OdK/183/2018, žalovaný uviedol žalobcu ako jediného veriteľa. Pred podaním návrhu na konkurz s oddĺžením si žalobca voči žalovanému ako dlžníkovi uplatňoval svoju pohľadávku v exekúcii, ktorá sa nachádzala v štádiu prípravy dražby nehnuteľností v podielovom spoluvlastníctve žalovaného. Žalovaný disponoval majetkom, z ktorého bolo možné pohľadávku žalobcu, ako jeho jediného veriteľa, aspoň čiastočne uspokojiť. Podľa dražobnej vyhlášky súdnej exekútorky, všeobecná hodnota dražených nehnuteľností bola znalcom stanovená v sume 6.000,- eur. Za takýchto okolností nemožno konanie žalovaného hodnotiť inak, než ako snahu o získanie „výhodnejšieho postavenia“ na úkor svojho veriteľa.

21. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že zo správania žalovaného pred podaním návrhu možno usudzovať, že sa úmyselne priviedol do platobnej neschopnosti, aby bol oprávnený podať návrh a zároveň z jeho správania pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa žalobcu, čím sú naplnené podmienky § 166g ods. 2 písm. e), h) ZKR.

22. Za uvedených okolností nemožno žalovanému a jeho konaniu, ani pri miernejšom hodnotení podľa § 166g ods. 4 ZKR, priznať na úkor žalobcu súdnu ochranu, keďže takáto ochrana by nesledovala primárny účel oddĺženia (záujem na strane dlžníka - fyzickej osoby) a záujmy stále neuspokojeného veriteľa. Skutočnosť, že dlžník je v nepriaznivej finančnej, bytovej alebo zdravotnej situácii (invalidný dôchodca), sama o sebe nezakladá jeho právo na úspech v konaní o zrušenie nepoctivého zámeru, ktorý mal súd prvej inštancie v prejednávanej veci dostatočne preukázaný.

23. Odvolací súd v tejto súvislosti nemôže ponechať bez významu skutočnosť, že žalovaný podľa údajov poskytnutých konkurznému súdu v konaní 28Odk/183/2018 má blízke osoby (dcéru a sestru), ktoré by mu v jeho nepriaznivej zdravotnej a bytovej situácii mali poskytnúť pomoc.

24. K odvolacím námietkam žalovaného o nemožnosti realizácie procesnej obrany - t. j. predkladať súdu prvej inštancie dôkazy a vyjadrenia o jeho situácii a dôsledkoch zrušenia oddĺženia, ktorú mu okresný súd neumožnil, odvolací súd uvádza, že tieto námietky vyhodnotil ako nedôvodné a nepodložené. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie žalovanému riadne doručil žalobný návrh s výzvou na vyjadrenie sa k nemu. Žalovaný svoje procesné právo vyjadriť sa k žalobe využil. Žalovaný bol riadne vyzvaný aj na vyjadrenie sa k vyjadreniu žalobcu, pričom aj toto procesné právo využil. Následne bol predvolaný na termín pojednávania, ktorého sa osobne zúčastnil a v konaní bol vypočutý. Tvrdenie žalovaného, že pred súdom prvej inštancie nemal možnosť vysvetliť a zdokladovať následky plynúce pre odvolateľa zo zrušenia oddĺženia, preto nie sú dôvodné.

25. Ako odvolací súd už uviedol vyššie, nepriaznivá finančná situácia nie je a nemôže byť dôvodom ospravedlňujúcim nepoctivý zámer, navyše spravidla práve táto situácia je uvádzaná ako hlavný dôvod podania návrhu na konkurz s oddĺžením. Vo vzťahu k zdravotnej situácii žalovaného, odvolací súd vychádzajúc z obsahu spisu dopĺňa, že táto je dlhodobá (vznikla ešte v roku 1986), pričom pomoc by mu v tejto zdravotnej situácii mali poskytnúť najmä jemu blízke osoby, prípadne príslušné štátne orgány majúce v kompetencii agendu osôb odkázaných na pomoc inej osoby.

26. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

27. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému plný nárok na ich náhradu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).